

Putovní knír

Umbrtka

Putovní knír spí v lipové koruně
A ze sna černě číhá
Spí v pylové výsypce
Je přikryt prachem
Krustou práce
A v krustě je rýha
Kterou navečer se protáhne
Putovní knír

Kolem věrně stojí šedé ulice a stěny
Kolem táhnou šedí lidé, každý má kus

kulisy
Své a svého světlavého světa
Koho si knír vyvolí, ten bude mít knír

Knír už kníry mává
Knír už neslyšně se snáší na tvář

hostitele
Přilípne se, směle vrůstá
Drobné kníru kořínky už pronikají kůží

Pro dnešní noc mám putovní knír
Vůle kníru tohoto je prachmatická
Snad si ho sám pan Umbrtka
Odněkud břitvou kdysi oholil
Muže s knírem poslouchají stroje
Bagry drbe pod bradou
A mezi oušky kompresory
Pak stačí jen poručit: „trhej - sbíjej -

bagruj”

Tak je přes noc odstraněno
Asi deset špatných domů
Muže s knírem poslouchá i výkop
Muž s knírem mu fanaticky přikazuje
Volně manévrovat městem
Tupý noční sportovec běží tichou ulicí
A výkop ho neúprosně stihá
Pojízdná díra v asfaltu
Dohání ho, nehodného
Otvírá se přímo pod ním

Sportovec se v jámu řítí
Sluchátka s tropickou hudbou taky
I mobil
Mobilní má být výkop, ne nějaký telefon
Tak je přes noc odstraněno
Asi dvacet špatných lidí

Muž s knírem přitahuje také
Jen slečny určité
Ale o to teď nejde
K ránu putovní knír
Kořeny z tváře vytáhne

Rozpíná kníry a zpět letí do tmy
Do stromů u strojů
Do stromů s šedavou kůrou
Pod krustu spát
Budím se s údivem
Co to mám po kapsách
Co to mám za nehty
A proč mám podrážděný
Pysk